

SMARAGDOVÁ DESKA VIII:

Klíč Mystérií

Tobě, ó člověče, dal jsem svoje vědomosti. Tobě dal jsem *Světlo*. Poslouchej teď a získej moudrost přinesenou z vesmírných úrovní shora a nad.

Ne jako člověk, stal jsem se osvobozeným od dimenzí a úrovní. Pokaždé, beru na sebe nové tělo. Pokaždé, měním svou formu. Teď vím, že nehmotné je všechno, co je z hmoty.

Ohromná je moudrost *Sedmi*. Mocní jsou ti shora. Projevují se přes svou moc, naplnění silou shora.

Poslouchej tyto slova moudrosti. Poslouchej a udělej je svými vlastními. Najdi v nich beztvorost. Najdi klíč k věčnosti. Mystérium je jen skrytá vědomost. Poznej a odhalíš ji. Najdi hluboko ukrytou moudrost a buď pánem temnoty a Světla.

Hluboké jsou mystéria kolem tebe, ukryta Stará tajemství. Hledej *Klíčemi* mé *Moudrosti*. Zajisté najdeš cestu. Brána k síle je tajná, ale ten, kdo ji dosáhne, ji získá. Podívej se do *Světla*! Ó bratr můj. Otevři a dostaneš. Pokračuj přes údolí temnoty. Překonej obyvatele tmy. Vždy pozvedej svůj zrak k *Úrovní Světla*, a budeš v *Jednotě* se *Světlem*.

Lidi jsou v procesu změny do formy, která není z tohoto světa. Vyrostou v čase do nehmotnosti, na úrovně cyklů nahoře. Věz, musíš se stát nehmotným předtím, jak se sjednotíš se *Světlem*.

Naslouchej, ó člověče, mému hlasu, hovořícímu o cestách ke *Světlu*, ukazujícímu cestu dosažení, kdy ty budeš v *Jednotě* se *Světlem*. Hledej mystéria srdce *Země*. Uč se *Zákonu*, který existuje, který udržuje hvězdy v rovnováze se silou prvotní mlhy. Hledej plamen *Života Země*. Okoupej se v záři jeho plamene. Následuj cestu s třemi kouty, až dokud se i ty nestaneš plamenem.

Mluv slovy bez hlasu těm, co žijí dole. Vstup do modro-osvětleného *Chrámu*

a okoupej se v ohni veškerého života.

Věz, ó člověče, ty jsi souhrnem, bytí země a ohně. Nech svůj plamen zářit jasně. Buď jen ohněm.

Moudrost je v temnotě ukrytá. Osvětlený plamenem *Duše*, najdi moudrost a buď Světlem *Zrozený, Sluncem Světla* bez formy. Hledej ještě víc moudrosti. Najdi ji v srdci plamene. Věz, že jen usilováním se může *Světlo* vlít do tvého rozumu. Teď hovořil jsem moudrostí. Poslouchej můj *Hlas* a řiď se ním. Odhrň *Závoje* temnoty. Zazař *Světlo* na *Cestu*.

Hovořím o Starověké Atlantidě, hovořím o dnech Království Stínů, hovořím o příchodu dětí stínů. Ven z velké hloubky, kde byli vyvolané moudrostí lidí země, za účelem dosažení ohromné síly.

Daleko v minulosti předtím, než existovala *Atlantida*, byli lidé, kteří pátrali v temnotě, používajíc černou magii, vyvolávali bytosti z velké hloubky pod námi. Přešli oni dále do tohoto cyklu. Nehmotní byli oni, z jiné vibrace, existovali neviděni dětmi lidí země. Jen skrze krev si mohly vyformovat bytí, jen prostřednictvím lidí mohly žít ve světě.

V čase dávných věků byli podrobeni *Mistry*, hnaní dolů do míst, odkud přišli. Ale byli někteří takový, co zůstali, ukrytí v prostorech a úrovních lidem neznámým. Žili v Atlantidě jako stíny, ale z času na čas se objevovali mezi lidmi. Vždy, když byla nabídnutá krev, přišli oni mezi lidi žít.

Ve formě lidí pohybovali se mezi námi, ale jen navenek byli oni jako lidé. S falešnou hlavou, kde kouzlo bylo pozdviženo, ale zdáli se lidem jako lidé mezi lidmi. Vkradli se oni do Rad, brali na sebe výzor lidí. Svým uměním vraždili vůdce království, brali na sebe jejich podobu a soudili lidi. Jen magií mohly být odhaleni. Jen zvukem mohly být jejich tváře viděné. Usilovali se z království stínů zničit člověka a vládnout na jeho místě.

Ale věz, že *Mistři* byli mocní v magii, dokázali zvednout *Závoj* z tváře falše. Byli schopni poslat je spět na jejich místo. Přišli oni k člověku a učili ho tajemství, *Slovu*, které jen člověk umí vyslovit. Rychle potom oni zvedli *Závoj* z falešníka a vyhnali ho daleko pryč z míst mezi lidmi.

Ale dávejte si pozor, falešní stále žijí na místech, které jsou otevřené z času na čas světu. Neviděni chodí kolem na místech, kde ritus byl vyřknut. Znovu, jak čas plyne vpřed, vezmou na sebe podobu lidí.

Vyvolaní můžou být mistry, kteří poznají bílé anebo černé, ale jen bílý mistr je dokáže ovládnout a spoutat, dokud jsou v těle.

Nehledej království stínů, protože zlo se jistě ukáže. Jen mistr jasu porazí stín strachu.

Věz, ó můj bratře, že strach je překážkou ohromnou. Buď mistrem všeho v jasu, stíny se co nevidět ztratí. Poslouchej a dbej mojí moudrosti, hlas Světla je jasný. Nehledej údolí stínu, a objeví se jen Světlo.

Poslouchej, ó člověče, do hloubky mou moudrost. Hovořím o vědomosti ukryté před člověkem. Daleko byl jsem na své cestě *Časoprostorem*, až na konci vesmíru tohoto cyklu. Našel jsem tam ohromnou bariéru, držela lidi od opuštění tohoto cyklu. Ano, spatřili mě *Strážcové Bariér*, leželi a čekali, kdo je překročí.

Ve vesmíru, kde čas neexistuje, mdle jsem vnímal strážce cyklů. Pohybují se jen prostřednictvím uhlů. Svobodní nejsou oni od zakřivení dimenzí.

Neznámí a strašní jsou *Strážcové Bariér*. Sledují oni vědomí k hranicím vesmíru. Nemysli na útěk vstupem do svého těla, protože sledují oni rychle *Duši* prostřednictvím uhlů. Jen kruh tě ochrání, bezpečný před pazoury *Obyvatel Uhlů*.

Jednou, v čase minulém, přiblížil jsem se k ohromné *Bariéře*, a viděl na březích, kde čas neexistuje, beztvaré formy *Strážců Bariér*. Ano, ukrytý v mlze nad časem, našel jsem je; a Oni, zavětřili mě zdaleka, zdvihli se a rozezvučeli velký zvon, který je možné slyšet z cyklu do cyklu a pohy se prostorem oproti mé *Duši*.

Utekl jsem rychle před nimi, zpátky z nepředstavitelného konce času. Ale vždy mě pronásledovali, pohybujíc se v zvláštních, člověku nepoznaných uhlech. Ano, na sivém břehu konce *Časoprostoru*, našel jsem *Strážce Bariér*, běsnějící za *Duši*, která skouší neznámo.

Unikal jsem přes kruhy spět do svého těla. Utíkali rychle za mnou, sledovali mě. Ano, hltači mě pronásledovali, hledajíc přes uhly, chtěli zhltnout mou *Duši*.

Opravdu, věz člověče, že *Duše*, která se odváží k *Bariéře*, může být držena v otroctví *Strážců* zponad času, držena, až dokud tento cyklus není celý ukončen a duše zapomenutá, když vědomí opustí.

Vstoupil jsem do svého těla. Vytvořil jsem kruhy, které nepoznají uhly, vytvořil jsem formu, která byla stvořena z mé formy. Vytvořil jsem své tělo v kruhu a ztratil pronásledovatele v kruzích času. Ale ještě teď, i když jsem vysvobozen ze svého těla, opatrný musím vždy být, nepohybovat se uhly, jinak má *Duše* nikdy nebude svobodná.

Věz, že *Strážcové Bariér* se pohybují jen prostřednictvím uhlů a nikdy ne zakřiveními prostoru. Jen pohybujíc se zakřiveními jim můžeš uniknout, v uhlech tě budou pronásledovat. Ó, člověče, měj na zřeteli mé varování: nesnaž se vylomit bránu do věčnosti. Málo je těch, co uspěli v přechodu *Bariéry* do většího *Světla*, které svítí z věčnosti. Tobě na vědomí, obyvatelé se vždy usilovali držet takovéto *Duše* ve svém otroctví.

Poslouchej, ó člověče, a měj na zřeteli mé varování: nevyhledávej pohyb v uhlech, ale v obloucích. A jak v čase vysvobození ze svého těla ty zaslechneš zvuk jako štěkot psa

volající jasně a zvonivě – jako zvon přes tvé bytí, uteč zpátky do svého těla přes kruhy, nepronikej vpřed do mlhy.

Když vstoupíš do formy, v které si přebýval, použij kombinaci kříže a kruhu. Otevři ústa a použij svůj *Hlas*. Vyslov *Slovo* a budeš svobodný. Jen ten, který *Světla* má vrchovatě, může doufat, že projde vedle strážců cesty. A pak se musí pohybovat neznámými zakřiveními a uhly, které jsou vytvořeny v směru neznámém člověku.

Poslouchej, ó člověče, a měj na zřeteli mé varování: nepokoušej se projít vedle strážců na cestě. Radši se snaž získat svoje vlastní Světlo a připravit se sám projít cestu.

Světlo je tvůj konečný cíl, ó můj bratře. Hledej a najdeš vždy *Světlo* na cestě.

